

เส็นห์ 神匠
รัก
หมอล
ทอตาหญิง 12

หมิงยา 明药 เพียน
จินอันหวิน, เป่ป๋อ ลี เปล

คำนำ

อีกไม่กี่เล่มเสน่ห์รักหมอมเหวดาหญก็จะดำเนินมาถึงเล่มจบกันแล้ว นะคะ โดยเนื้อเรื่องส่วนใหญ่ในเล่มนี้จะอยู่ที่แคว้นอู่เช่นเคยค่ะ เมื่อภารกิจหลักของเขียเหมยคือการทำให้เขียฉีกกลายเป็นรัชทายาทให้ได้ ซึ่งก่อนอื่นพี่ใหญ่ของนางผู้นี้ต้องมีความดีความชอบ มีผลงานเข้าพระเนตรฮ่องเต้ให้ได้

นอกจากงานบ้านเมืองแล้ว เขียเหมยก็ไม่วายเดิมรักหวานๆ กับ เชียวจิ้งเจิงที่สวมฐานะเป็นองค์ชายแคว้นอู่ จนเกิดข่าวลือแปลกๆ ในเมืองหลวงขึ้นมา สุดท้ายแล้วเขียเหมยจะช่วยพี่ชายและจัดการความรักให้เข้ารูปเข้ารอยอย่างไร ไปร่วมติดตามกันต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

"หากท่านยังเป็นแมวตัวหนึ่งเหมือนแต่ก่อน เข้าไปหลบในห้วงมิติ
ของหม่อมฉันได้จะดีเพียงใดนะเพคะ" เซวียเหมยเอ่ย
เซียวจิ้งเฉิงกล่าว "ข้าไม่อยากเป็นแมวอีกแล้ว"
"เพราะเหตุใดหรือเพคะ"
"ข้าไม่อยากเป็นลูกของเจ้า" เซียวจิ้งเฉิงเอ่ย
เซวียเหมย "..."

.

แนะนำตัวละคร

- * เหวียเหมย อดีตแพทย์ทหารอากาศ วิทยุญาณทะลุมิติมาเป็นคุณหนูใหญ่แห่งจวนหย่งหนิงไหว มีห้วงมิติและเครื่องแสดงผลส่วนบุคคลติดตัวมาด้วย เป็นทาสแมวตัวจริง
- * เหวียจิ้งเจิง ซินอ่องที่เป็นลูกหลงของฮ้องเต๋อังก่อนมีชื่อเสียง เลื่องลือจนถูกขนานนามว่า 'เทพสงคราม' มักประจำการอยู่ที่ชายแดน
- * เหวียฉือ องค์ชายเก่าแห่งแคว้นอู่ปลอมฐานะเป็นบุตรชายคนโตสกุลเหวีย รับเหวียเหมยเป็นน้องสาวบุญธรรม
- * ชิวจู่ หนึ่งในสาวใช้คนสนิทของเหวียเหมย ดูแลหอใต้จึงเป็นคนขยัน รอบคอบ
- * เต๋อเฟย ชายาในเจียนหงฮ้องเต๋อมารดาแท้ๆ ขององค์ชายสี่ ดูแลตำหนักใน

688

มิดทางรอดของตนเอง

ยามนั้นในตำหนักวันสี่สิบกริบจนใบไม้หล่นก็ยังได้ยิน
 ทุกคนล้วนเบิกตากว้างมองเซียวเหมย
 หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่นที่ไม่ใช่เจี้ยนหงฮ่องเต็มปากบอกว่าหญิงสาว
 ตรงหน้าคือเจิงหยางจวินจู่ ย่อมไม่มีใครเชื่อแน่
 เจิงหยางจวินจู่ในตำนานมีหน้าตาอัปลักษณ์
 เจิงหยางจวินจู่ในตำนานมีสามตา นิสัยแปลกประหลาด
 เจิงหยางจวินจู่ในตำนานสูงใหญ่แข็งแรงราวกับกำแพง
 สตรีตรงหน้าดูเหมือนมีอายุแค่สิบเจ็ดสิบแปดปี หน้าตาโดดเด่น
 งดงาม

หว่างคิ้วของนางแปะฮวาเตียนเอาไว้มือเหตุใด ยามนี้ทุกคนได้รู้แล้ว
 นางทำเพื่อปกปิดไฝเมื่อนั้น และต่อมานางไม่ติดแล้ว ผู้อื่นก็นึกว่าไฝเมื่อนั้น
 เป็นฮวาเตียนที่นางแปะเอาไว้

คิดไม่ถึงว่าตาที่สามในตำนานจะมาจากสิ่งนี้
 น่าตกตะลึงเกินไปแล้ว ตกตะลึงจนหมดคำจะพูด
 ไม่มีผู้ใดพูดอะไร
 ไม่มีใครรู้ว่าควรพูดอะไร

เนิ่นนานไม่รู้ว่าเป็นเสียงของผู้ใดทำลายความเยียบแปลกประหลาดนี้
 "ขอแสดงความยินดีกับเสด็จพ่อพะยะค่ะ!"

ทุกคนดูเหมือนจะได้สติกลับคืนมา ก่อนจะทยอยกันคุกเข่าให้อ่องเต๋
 อ่องเต๋หายดีในครั้งนี่เพราะสวรรค์ส่งเจิ้งหยางจวินจุ้มมาให้ ดังนั้น
 ก็ควรจะแสดงความยินดี

มิน่าอ่องเต๋ถึงมีชีวิตชีวาเพียงนี้

คุณงามความดีของเจิ้งหยางจวินจุ้มที่แคว้นฉู่ถูกสรรเสริญมากมาย
 ยิ่งกว่าแคว้นเหลียง หากนางไม่มีหนอนกู่และผลประโยชน์กับหมอผี
 เก่งว่าคงไม่อาจทนต่อการประจบสอพลอที่มากเกินไปเหล่านี้ได้

ยามนี้มีเพียงคนอื่นที่คิดไม่ถึง ไม่มีโรคใดที่นางรักษาไม่ได้

ในที่สุดนางก็สู้คนที่พูดถึงนางทั้งวันทั้งคืนได้แล้ว

"มิน่าครั้งนี้ที่ฝ่าบาททรงฟื้นฟูพระวรกายได้ ที่แท้ก็เป็นฝีมือ
 อ้นยอดเยียมของเจิ้งหยางจวินจุ้ม" อัครเสนาบดีเผยที่อยู่ด้านข้างเอ่ยขึ้น
 "ตอนที่จวนข้าเชิญแม่ท่านมา แต่คิดว่าแม่ท่านมีวิชาแพทย์ล้ำเลิศ
 กลับไม่รู้ของท่านคือเจิ้งหยางจวินจุ้มเสียมารยาทแล้วๆ"

สิ้นเสียงคำพูดของอัครเสนาบดีเผย ทุกคนก็เกิดความรู้สึกอับอาย
 คิดไม่ถึงว่าจะข้ายจุดสนใจมาที่เซวียเหมย

เจียนหงอ่องเต๋กระแอมหนักๆ พยายามดึงความสนใจของทุกคน
 กลับมา

"เงินอ่องก่อกบฏไม่ใช่เพราะเขาซื่อสัตย์ กลัวว่าข้าจะถูกปลงพระชนม์ แต่เพราะเขาละโมบอยากได้ตำแหน่งฮ่องเต้ของข้า" ฮ่องเต้พูดทีละคำ

แม้ว่าซูเฟยฝีปากกล้าเลิศเพียงใด ยามนี้ก็รู้ว่าควรพูดอย่างไรดี นางคุกเข่าลงบนพื้นอย่างหมดเรี่ยวแรง

"เห็นแก่หน้ามารดาของเจ้า ข้าจะไม่ตั้งคนที่อยู่เบื้องหลังเจ้าเข้ามา เกี่ยวข้อง แต่เจ้าเป็นกบฏ ไม่อาจอภัยโทษให้ได้ ทหาร เอาสุราพิษมาให้ เงินอ่องจอกหนึ่งเตี้ยวนี่" ฮ่องเต้เอ่ยจบก็หยุดชะงักไป

เงินอ่องตกใจจนนิ่งอึ้ง ร้องไห้ไม่ออกแล้ว

ซูเฟยฝีฟังการตัดสินใจครั้งนี้ก็อยากอ้อนวอน ทว่าตรงหน้ามีมณีนางเป็นลมสลบไป

ทุกคนพลันวุ่นวาย ในที่สุดก็ประคองซูเฟยกลับไป

ความคิดของคนอื่นๆ ยังอยู่ที่เรื่องของเจิงหยางจวินจู่

พวกเขายังได้ยินว่าเจิงหยางจวินจู่กวาดล้างชาวซยงหนู ยามนี้ซยงหนูแทบจะเป็นแหล่งกำเนิดชนสัตว์และเนื้อตากแห้งของแคว้นต่างๆ แล้ว คนเหล่านั้นไม่ใช่ชาวซยงหนูอีกต่อไป พวกเขากลายเป็นชาวเหลียง ยอมรับการดูแลของแคว้นเหลียง

แค่จุดนี้ก็ทำให้ทุกคนนับถือแล้ว

แคว้นจู่เกรงใจเขี่ยเหมยที่สุดในจุดนี้ เพราะบรรพบุรุษของแคว้นจู่ถูกชาวซยงหนูกุราจนไม่หยุด สุดท้ายคนแคว้นจู่ก็ละทิ้งบ้านเกิดเมืองนอนของตนเองย้ายมาทางใต้

ดังนั้นซยงหนูจึงเป็นฝันร้ายของแคว้นจู่ และเป็นศัตรูเก่าของพวกเขา

ซยงหนูไล่พวกเขาออกจากบ้านตนเองทั้งเป็น ทำให้พวกเขาต้องบุกเบิกที่ว่างทางใต้ ถึงได้มีแคว้นจู่จนถึงทุกวันนี้

ชาวเหลียงไม่เคยต้องอพยพเช่นนี้ ดังนั้นการที่เซวียเหมยช่วยสยบ
ชยงหนูให้ ชาวเหลียงจึงแค่เอ่ยว่า 'วันนี้ยุ่งมาก' ไม่มีคำอื่นอีก

แต่แว่นลูกกลับไม่เหมือนกัน

ขณะที่ฮ่องเต้ยังพูดถึงการลงโทษ ทุกคนกลับมองเซวียเหมยอย่าง
เหม่อลอย

จนกระทั่งฮ่องเต้กล่าวว่า "...ลดขั้นเป็นสามัญชน รับคำสั่งให้
ออกบวชเป็นชี ห้ามกลับสู่ทางโลกตลอดชีวิต"

ในตำหนักพลันเกิดเสียงกรีดร้องแหลมสูงขึ้น

เสียงกรีดร้องนี้เหมือนเสียงภูตผีคร่าขวัญ ดึงความสนใจของทุกคน
กลับมาได้ทันที

องค์หญิงสิบสี่ที่ดังที่สุดในราชสำนักทรุดลงกับพื้นพร้อมกับ
กรีดร้องคร่ำครวญ ร้องจนจมูกและดวงตาแทบมากองรวมกัน ที่แท้
ยามหญิงงามร้องไห้ก็น่าเกลียดเช่นนี้เอง

ได้ยินว่าองค์หญิงสิบสี่บุกไปที่ตำหนักเตอเฟยเมื่อคืนและชิงตรา
ประทับหงส์ไปเพื่อต้อนรับเงินฮ่อง

เงินฮ่องถูกมอบสุราพิช องค์หญิงสิบสี่ไม่ได้รับโทษตาย นับว่า
ฮ่องได้เมตตาแล้ว

สั่งให้บวชชีเป็นผลลัพธ์ที่ดีที่สุดของนางแล้ว

หากนางประพฤติตนดี ราชวงศ์อาจจะให้อารามชีนางสักแห่งหนึ่ง
ต้องเข้าใจว่าอารามชีก็เหมือนกับวัดพุทธ สามารถเก็บค่าเช่าได้

ฮ่องได้เมตตาบุตรสาวเช่นนี้ น่าเสียดายที่บุตรสาวผู้นี้ยังพึ่งความนัย
ไม่ออก

องค์หญิงสิบสี่ทำให้ไปพลางพ้อไปพลาง "เสด็จพ่อ เหตุใดท่านถึง

ไม่เปิดเผยฐานะของนางให้เร็วกว่านี้ หากพวกเรา รู้จักนางจะเกิดความ
คลางแคลงใจหรือ นี่เพราะเป็นห่วงเสด็จพ่อ จึงกลายเป็นความผิด
เสด็จพ่อ หม่อมฉันถูกใส่ร้าย หม่อมฉันไม่อยากบวชชีพะ"

ทุกคน "..."

ฮองเต้ แค้นเสียงหืออย่างเย็นชา "ในเมื่อเป็นเช่นนั้นเจ้าก็ไปกับ
พี่หกเถิด พวกเจ้าพี่น้องรู้ใจกันถึงเพียงนี้ ยามข้ามสะพานไม้ต้นเดียว*
ก็ช่วยเหลือกัน ทหาร มอบสุราพิษให้องค์หญิงสิบสี่จกหนึ่ง"

"ไม่ บุตรสาวของเสด็จพ่อยอมบวชชีพะ..."

เสียงของนางถูกขันที่ฝ่ายในอุดเอาไว้ ได้ยินเพียงเสียงอื้อๆ ของนาง
ทั้งที่ยังมีทางรอด แต่นางกลับปิดทางรอดของตนเอง

บางทีนางคงคิดจริงๆ ว่าตนสำคัญในใจของบิดา

เขวียหเมยคิดมาถึงตรงนี้ก็นึกถึงฮองเต้พระองค์ก่อนของ
แคว้นเหลียง ฮองเต้พระองค์ก่อนปกป้ององค์หญิงทุกพระองค์ด้วย
ทุกวิถีทาง และเข้าข้างพวกนางอย่างมาก

เจียนหงฮองเต้กลับไม่เป็นอย่างนั้น

องค์หญิงสิบสี่ถูกลากออกไปกรอกสุรา

ยามนี้เจียนหงฮองเต้จึงพูดคุยกับบุตรชายบุตรสาว สนมชายา
บรรดาญาติ รวมทั้งเหล่าขุนนางได้อย่างอิสระ เรื่องสำคัญมีอยู่สองเรื่อง

เรื่องแรก ทหารรักษาการณ์ถูกปลดจากตำแหน่งและเปลี่ยนใหม่
ทั้งหมด ผู้บัญชาการสองสามคนถูกประหาร พลทหารถูกปล่อยกลับไป
ทั้งหมด เพียงปล่อยให้อึดดีผ่านพ้นไป ให้พวกเขารักษาการณ์ต่อ

นี่คือความรักที่ฮองเต้มีต่อเหล่าพลทหาร ย่อมได้รับคำสรรเสริญ

* สะพานไม้ต้นเดียว หมายถึงเส้นทางที่ยากลำบาก

จากชาวบ้าน สังหารแค่ขุนนางชั้นผู้ใหญ่ ปล่อยขุนนางชั้นผู้น้อยไม่ถือสาหาความกับพลทหารธรรมดา ฮ้องแต่ที่เที่ยงธรรมเช่นนี้จะไปหาจากที่ใดได้อีก

เรื่องที่สองก็คือ "ก่อความวุ่นวายไปมากก็เพื่อตำแหน่งฮ้องแต่องครักษ์ทายาทยังไม่ถูกแต่งตั้ง ข้าไม่มีทางสบายใจได้ วันที่หนึ่งเดือนสิบสองจะต้องแต่งตั้งองครักษ์ทายาท"

ในใจของทุกคนพลันเดือดพล่านอีกครั้ง

เมื่อเอ่ยเรื่องสำคัญจบฮ้องแต่ก็ยังมิชีวิตชีวาดีอยู่ 'สรรพคุณช่วงสุดท้ายของยา' ที่เซวียเหมยเอ่ยถึงยังไม่มา ดังนั้นเขาจึงพูดสิ่งที่อยากพูดออกไป

เขาเอ่ยกับองค์ชายใหญ่ว่า "ด้านที่อยู่ไกลออกไปห่าสิบหลี่มีกองทัพอยู่หนึ่งหมื่นนาย เจ้าเฒ่ามาเจ็ดพันนายก็ยอดเยี่ยมแล้ว คิดไม่ถึงว่าบุตรชายคนโตของข้าจะมีอนาคตเพียงนี้ ทำเรื่องที่เกินกว่าข้าจะทำได้"

กองทัพของด้านที่อยู่ไกลออกไปห่าสิบหลี่เป็นตัวเลือกในการเปลี่ยนหรือเสริมเหล่าองครักษ์ในวังซึ่งมีเพียงหนึ่งหมื่นนาย

คิดไม่ถึงว่าองค์ชายใหญ่จะสามารถโยกย้ายพวกเขาได้

นี่คือฝีมือของเจิ้งหลันซิง องค์ชายใหญ่เองก็ประหลาดใจมาก

ตามแผนของเจิ้งหลันซิง องค์ชายหกไม่อาจล้มเหลวได้ เพราะทหารสามหมื่นนายจะบุกเข้าวังไม่ได้ได้อย่างไร และถือโอกาสที่พวกเขาเหนื่อยเอาชนะด้วยกำลังทหารที่น้อยกว่าแทน

ต่อให้ฮ้องแต่รู้ก็จะโทษองค์ชายใหญ่ได้หรือ อย่างไรก็ตามเสียองค์ชายใหญ่ก็เป็นคนช่วยชีวิตเขา

คิดไม่ถึงว่าองค์ชายหกกลับล้มเหลว ยามนี้้องค์ชายใหญ่ต้อง

อธิบายว่าเหตุใดเขาที่ได้ข่าวก่อนถึงไม่ยอมเข้าวังมารายงาน แต่วิ่งไป
ระดมกำลังทหารชั้นยอดเจ็ดพันนายจากที่ห่างไกลแทน

"เสด็จพ่อ ลูก..." องค์ชายใหญ่แจ้งข่าวอ่อนแรงทรุดลงกับพื้น

ฮ่องเต้กลับเดินมาอยู่ตรงหน้าเขา แล้วเดินไปอยู่ตรงหน้าองค์ชายห้า
ครั้นมององค์ชายห้าจื๋อฮง ฮ่องเต้ก็พลันหัวเราะ "เขียนจดหมายให้
อาลักษณ์สามสิบเจ็ดคน อยากร่วมกันก่อความวุ่นวาย สมแล้วที่เป็น
จื๋อฮง เป็นห่วงแคว้นห่วงราษฎรดั่งคาด ยามที่เจ้าเขียนจดหมายเคยคิด
หรือไม่ว่าบางที่ยามนั้นพ่อของเจ้าอาจจะไม่ตาย"

องค์ชายห้าพลันหน้าซีดเผือด

ที่เขาเขียนจดหมายในคืนนั้น ต่อให้องค์ชายหกบีบบิดาให้สละบัลลังก์
สำเร็จ เขาก็จะทำให้้องค์ชายหกไม่มีคุณสมบัติในการเป็นฮ่องเต้

ถึงตอนนั้นเหล่าขุนนางก็จะขัดขวางคนขององค์ชายหก ปกป้อง
จื๋อฮง ดังนั้นจื๋อฮงจึงเหมือนกับองค์ชายใหญ่ วางแผนให้ร้ายองค์ชายหก
เพื่อให้ตัวเองประสบความสำเร็จแทน

ประทุษร้ายบิดา นี่คือนโยบายอันใหญ่หลวง ไม่อาจปล่อยให้อยู่บนตัว
ฮ่องเต้พระองค์ใดพระองค์หนึ่งได้ ดังนั้นยามที่องค์ชายหกตัดสินใจบีบบิดาให้สละบัลลังก์ก็เป็นตัวกำหนดแล้วว่าเขาไม่มีวาสนาต่อตำแหน่ง
ฮ่องเต้

แต่เขากลับไม่ทันสังเกตว่าคนที่เคยยุ่งอยู่ข้างกายเขาก็เป็น
ยอดฝีมือคนหนึ่ง

บางทีอาจจะเป็นคนของเจิ้งหลันซิง เขวยี้เหมยครุ่นคิด

689

วันเวลาดีๆ ของอาหมั่ง

องค์ชายห้าถูกฮ่องเต้ทำให้ตกใจจนเกือบตาย
สิ่งที่เขาและองค์ชายใหญ่หมายความว่าพวกเขาสองคนมีเวลา
ห้ามปรามองค์ชายหก ปกป้องบิดาของตนเอง แต่พวกเขากลับเลือกอีก
ทางหนึ่ง

พวกเขาจะถูกบิดาทอดทั้งหรือไม่
คิดไม่ถึงว่านางจะเป็นเชิงหยางจวินจู่ สมแล้วที่องค์ชายห้าเป็นคน
ทะเยอทะยาน เขาตัวสั้นระริกไปพลางสนใจเซี่ยเหมยไปพลาง

สตรีผู้นี้มีค่ากับฮ่องเต้เป็นอย่างมาก หากพลิกสถานการณ์ที่
ไม่เป็นผลดีกับตนในยามนี้ บางทีก็ควรจะต้องใช้ประโยชน์จากนาง

องค์ชายใหญ่จะต้องใช้นางแน่

เชิงหยางจวินจู่ไม่ได้ถูกแคว้นเหลียงกักบริเวณอยู่หรือ

รู้อยู่หรือนางไม่ยอมถูกขังอยู่ในเรือนเฉยๆ แน่

นางเป็นคนที่ย้ายกาจปานนี้จะยอมถูกขังง่ายๆ ได้อย่างไร ที่แท้
นางก็มาจากแคว้นฉู่ และกลายเป็นน้องสาวบุญธรรมของจวงอ๋อง

มีฝีมือดั่งคาคา เป็นคนมีฝีมือ ไปที่ใดก็มีความสามารถ องค์ชายห้า
ครุ่นคิด

เขาพลันมองเซวียเหมยอีกครั้ง

เซวียเหมยกลับไม่มองเขา

หนึ่งชั่วยามต่อมา ในที่สุด 'สรรพคุณช่วงสุดท้ายของยา' ก็มาถึง
ฮ่องเต้อ้างว่าเหนื่อยแล้ว ให้ทุกคนถอยออกไป เหลือแค่เซวียเหมยอยู่ดูแล
เท่านั้น

คนอื่นๆ ยังพอว่า ทว่ายามจากไปอู่จินเหมินวังเวียนศีรษะจนหัว
ชนเสา เกือบจะทำให้หัวตนเองแตกเป็นเสี่ยงๆ

ทุกคนพลันตกใจจนสะดุ้งโหยง ยิ่งนึกว่าเขาเอาหัวชนเสาฆ่าตัวตาย
เสียอีก จึงรีบเข้าไปประคองเขา ได้ยินเสียงเขาพิมพ์ว่า "เจิง...เจิงหยาง
จวินจู่..."

นี่เขาถูกเรื่องของเจิงหยางจวินจู่ทำให้ตกใจจนเสียสติไปแล้ว
อย่างนั้นหรือ

เซวียเหมยอยู่ที่วังอีกครั้งวัน เมื่อมั่นใจว่าผลข้างเคียงของฮ่องเต้
มีแค่อาการคลื่นไส้เล็กน้อย รวมทั้งง่วงเหงาหาวนอน เซวียเหมยก็วางใจ

รอนจฮ่องเต้ตื่นขึ้นมากินอาหารได้ตามปกติ ไม่มีผลอะไรร้ายแรง
เซวียเหมยก็ขอตัวออกจากวัง

ฮ่องเต้เอ่ยถามนาง "เจ้าอยากได้รางวัลอะไร"

"ฝ่าบาททำให้หม่อมฉันมีชื่อเสียง จากนั้นราษฎรเจียงเจิงและเหล่า

ขุนนางย่อมไม่สงสัยในฐานะของหม่อมฉันแล้ว นี่คือรางวัลที่ดีที่สุดสำหรับหม่อมฉันพะคะ" เซวียเหมยเอ่ยตามความจริง

เจียนหงฮ่องเต้พลันฉีกยิ้ม อารมณ์ดีไม่เลว ไม่เหมือนกับพ่อเฒ่าที่เพิ่งสังหารลูกสองคนไปเลยสักนิด

แค่พอคิดถึงความตายของชายาจึงฮ่อง รอยยิ้มของฮ่องเต้ก็หม่นหมองลง ยิ้มไม่ค่อยออก

เซวียเหมยไปจากตำหนัก เซวียฉือคอยรับนางอยู่ที่ประตูตำหนัก ตั้งแต่เมื่อวานจนถึงยามนี้พวกเขาสองพี่น้องได้พบหน้ากันแล้ว กลับไม่คิดจะพูดอะไรสักคำ

"วันนี้ยามที่พูดถึงรางวัล ฝ่าบาทไม่ได้เอ่ยถึงพี่ใหญ่" เซวียเหมยเอ่ยขึ้น

เซวียฉือยังคงเยือกเย็น "ชินแล้ว ในสายตาของพระองค์ไม่เคยมีข้าอยู่หรอก"

"บางที่ฝ่าบาทอาจจะเปลี่ยนความคิดที่มีต่อท่านใหม่ อยากให้มีความสำคัญกับท่านขึ้นมา" เซวียเหมยเอ่ย "เรื่องนี้การไม่ตกรางวัลก็คือการปกป้องอย่างหนึ่ง ทำให้ท่านอยู่ไกลจากที่นี้อย่างสิ้นเชิง"

เรื่องในครั้งนี้พูดออกไปก็มีข้ออ้างมากมาย

อนาคตนานวันเข้าหากเรื่องแพรงพรายไปผิดๆ คิดว่าเซวียฉือเองก็ประทุษร้ายต่อบิดา เรื่องนี้ย่อมอธิบายได้ยาก สู้ทำให้เขาหายตัวไปจากเรื่องนี้ ไม่เหลือเงาของเขาจะดีกว่า

เซวียฉือทั้งไม่ประมาทจนจิตตกและไม่ดีใจกับการพิจารณาของเซวียเหมย

เซวียเหมยรู้ลึกกว่าเขาอยากยึดบัลลังก์จากองค์ชายใหญ่มากกว่า

รับจากมือของเจียนหงฮ่งเต๋นั้

"ใช่แล้ว ซายาจึงต้องเกิดอะไรขึ้น" เซวียฉือเอ๋ยถาม

เซวียเหมยขยับมาชิดที่ข้างหูเซวียฉือและบอกความจริงกับเขาเบาๆ

เซวียฉือได้ฟังก็บอกว่าอาการจากไปดีกับอาเม้งและลูกๆ มากกว่า

"เมืองหลวงเป็นสถานที่แห่งความขัดแย้ง รีบออกไปยอมดีกว่า"

"ใช่แล้ว พวกเราต้องไปร่วมพิธีศพหรือไม่" เซวียเหมยเอ๋ยถาม

"ข้าอยากไปดูว่าอาเม้งเป็นอย่างไรบ้าง"

เซวียฉือกล่าว "เจ้าพักผ่อนก่อนเถิด พรุ่งนี้ค่อยไปก็ยังไม่สาย

ทุกคนกำลังเป็นห่วงเจ้ามาก"

หลังจากวันไหว้พระจันทร์ได้มาแล้วและคนอื่นๆ ก็ควรกลับได้แล้ว

แต่เซวียเหมยถูกเรียกตัวเข้าวัง ไม่ได้ออกมาเสียที พวกได้มามา

ไม่รู้ว่าเป็นเรื่องดีหรือร้าย จึงยังอยู่ที่นั่นทั้งหมด

เมื่อกลับไปถึงเรือนอยู่หนึ่งยวน เซวียเหมยก็เล่าเรื่องราวให้พวกนางฟัง

ได้มามาดีใจมาก "คุณหนูมีชื่อเสียงอีกแล้ว ครั้งนี้เหตุใดคุณหนู

ถึงเกรงใจนัก คิดไม่ถึงว่าจะไม่รับรางวัลจากฝ่าบาทเลย"

"เพราะข้ามาเป็นแขกที่นี่" เซวียเหมยเอ๋ย

ได้มามา "..."

"ข้าต้องกลับไปแต่งงานกับรู่ยฮ่ง แคว้นฉู่ไม่ใช้บ้านของข้า อีกอย่าง

ยามนี้ข้าอยากได้อะไรก็หาซื้อได้ทั้งนั้น ไม่เสียตายของรางวัลหรอก"

เซวียเหมยเอ๋ยอย่างอวดร่ำอวดรวย

สาวใช้ทุกคน "..."

เหล่าสาวใช้เห็นคุณหนูกลับมาอย่างปลอดภัย ทั้งเปิดเผยฐานะของ

ตนเองและคยวโเรื่องของตนไม่หยุด จึงคร้านจะสนใจนาง ต่างคนต่างไป
ทำธุระของตนเอง

ได้มามาเตรียมไปซื้อของประจำท้องถิ่นเอากลับไปให้ฮูหยินผู้เฒ่า
หยวนที่เหมียนโจว 'ไฉ่ยวนเองก็เตรียมโสมซานซีกกลับไปเล็กน้อย

คืนนี้จิ้นผิงจะคอยเฝ้าเซวียเหมยให้ได้

สองปีก่อนเซวียเหมยแทบจะอยู่กับจิ้นผิงตลอดเวลา แม้ว่าจิ้นผิง
จะมาอยู่ข้างกายนางภายหลัง แต่กลับสนิทสนมกับนางที่สุด

จิ้นผิงคอยเฝ้าก็เพราะมีเรื่องอยากรถาม

เซวียเหมยนอนเคียงอยู่คนเดียวกับนาง ไม่ต่างจากที่คิดไว้เลยสักนิด
จิ้นผิงถามถึงการตายของอาเม้งดังคาด

อาเม้งดูเหมือนจะเป็นความเฝ่หาอีกอย่างหนึ่งของจิ้นผิง

"เยี่ยมไปเลย ในที่สุดก็มีเวลาดีๆ ที่ตนเองต้องการได้แล้ว" จิ้นผิง
อิจฉามาก

เซวียเหมยกล่าว "อนาคตข้าเองก็จะหาบุรุษให้เจ้า ให้เจ้ามีเรือน
ใหญ่ๆ สักหลัง"

ยามนั้นจิ้นผิงไม่ได้พูดต่อ

นางผลักเซวียเหมยเล็กน้อย "นอนเถิดคุณหนู"

วันรุ่งขึ้นเซวียเหมยพาจิ้นผิงไปที่จวนจิ้งอ๋อง

เสวียนหุ้รบบทเป็นสามีที่พยายามระงับความโศกเศร้า ทำพิธีศพ
ให้อาเม้ง เหล่าลูกๆ ซึ่งไม่รู้ความจริงก็ร้องไห้แทบขาดใจ

เซวียเหมยมาจตุรูป จากนั้นยามดึกซาก็แสร้งทำหกรดตัว แม่นม
ผู้ดูแลของจวนจิ้งอ๋องจึงพานางไปเปลี่ยนชุด

ตอนเปลี่ยนชุดเหล่าสาวใช้ก็ถอยออกไป จากนั้นก็มีสาวใช้คนหนึ่ง
เดินเข้ามา ทำความเคารพเซวียเหมย

เซวียเหมยพิจารณานางอย่างละเอียด

"เป็นอย่างไร มองออกหรือไม่" สาวใช้กล่าวอย่างระมัดระวัง ดูเหมือน
จะไม่มั่นใจและรู้สึกกระแวงหลายส่วน จึงก้มตัวและห่อไหล่ตลอดเวลา
ดูเป็นสาวใช้ธรรมดาคนหนึ่ง

แม้ว่านางจะถามคำถามที่ไม่ธรรมดาก็ตาม

"ดูไม่ออกเลยสักนิด เสียงก็ไม่ค่อยเหมือนเจ้า" เซวียเหมยเอ่ยเช่นนั้น
อาเหมิงพลันฉีกยิ้ม กลับมาเอ่ยด้วยเสียงแต่ก่อนของตน "ข้าฝึก
ตั้งนาน"

เซวียเหมยเอ่ยถามนางว่ารู้สึกอย่างไรบ้าง

อาเหมิงเงยขมึ้มไป "ความเจ็บปวดยาวนานนั้นแยกว่าความเจ็บปวด
ระยะสั้น"

ดังนั้นยามนี้ความเจ็บปวดของลูกๆ เป็นแค่ความเจ็บปวดระยะสั้น
พวกเขาย่อมรู้ในสักวันหนึ่งว่ามารดาของพวกเขายังมีชีวิตอยู่ ทั้งอยู่
ข้างกายพวกเขามาโดยตลอด

หลังตั้งโคงศพเจ็ดวันจึงต้องกลับไปส่งชายายังหลุมศพในที่ดินศักดิ์
ของเขาด้วยตนเอง เขาดูสภาพจิตใจไม่ปกติ ดังนั้นจึงเชิญอาเหมิงที่แต่งหน้า
เป็นสาวใช้น้ำตาคุ้นเคยมาดูแลลูกๆ

'ชายาของจิ้งอ่อง' จึงตายไปทั้งอย่างนั้น

ในเวลาเดียวกันก็ทำให้จิ้งอ่อง องค์ชายใหญ่ และองค์ชายห้า
มีความแค้นฝังลึกต่อกัน อนาคตจิ้งอ่องจะฉีกหน้าองค์ชายใหญ่และ
องค์ชายห้าได้อย่างเปิดเผย

ก่อนเดินทางเขียวยเหมยยังเตือนอาเม็งว่าต้องระวังเจิงหลันซิงไป
ตรวจสอบ

อาเม็งบอกว่านางรู้แล้ว

เรื่องที่เกิดขึ้นส่งผลกระทบครั้งใหญ่ องค์ชายใหญ่ระดมพลทหาร
รักษาการณ์ แม้ว่าจะทำอะไรไม่สำเร็จ แต่ก็ถูกเหล่าขุนนางโจมตีจุดอ่อน
และถูกฮ้องเต้ตำหนิ

แผนร้ายของเจิงหลันซิงล้มเหลวอีกแล้ว

ยามนี้องค์ชายใหญ่นึกถึงคุณชายไปอีกครั้ง หวังว่าคุณชายไป
จะช่วยออกหน้า บรรเทาความสัมพันธ์ที่บาดหมางระหว่างเขากับเหล่า
ขุนนาง

หากเป็นเช่นนี้ต่อไปเหล่าขุนนางจะไม่มีทางสนับสนุนเขา

องค์ชายใหญ่ไปหาคุณชายไปให้ช่วย ส่วนเจิงหลันซิงก็สืบหา
ความจริงของคุณชายไปไปด้วย

เขียวยเหมยรู้สึกว่บางที่เจิงหลันซิงอาจใกล้จะรู้แล้ว

690

ทุกคนล้วนภูมิใจที่ได้เจอนั้นจริงๆ

เรื่องก่อนขององค์ชายหนั้นว่าเป็นเรื่องใหญ่ที่ส่งผลกระทบ
ร้ายแรงอันดับหนึ่งต่อแคว้นอู่ ซึ่งเกี่ยวข้องกับผู้คนเป็นวงกว้าง

พอองค์ชายหกและองค์หญิงสิบสี่ถูกประหาร เรื่องก็ค่อยๆ เงียบลง
เหล่าขุนนางกลัวไฟลามมาสู่ตัว จึงไม่เอ่ยถึงเรื่องนี้ในราชสำนัก
ต่อให้มีคนไม่มีตาเอ๋ยขึ้น เจียนหงฮ่องแต่ก็ไม่มีอาการตอบสนองใด

เจียนหงฮ่องแต่ก็ไม่ได้หาเรื่ององค์ชายใหญ่และองค์ชายห้าอีก
เหมือนกับว่าเรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับพวกเขาสองคน พวกเขาไม่ได้เข้าร่วม
ในการก่อกบฏครั้งนี้

ส่วนจึงอ่องที่มีความดีความชอบในการปกป้องเจียนหงฮ่องแต่
เขาก็ชมเชยอย่างโจ่งแจ้ง รวมทั้งตกรางวัลเป็นทรัพย์สินเงินทอง ที่ดิน
และจวน

เหล่าองค์กรภายในวังเองก็ได้รางวัลตามความดีความชอบเช่นกัน

เหล่าทหารรักษาการณ์เมืองหลวงไม่ถูกลงโทษใดๆ ดังคาด เจียนหงฮ่องได้เคยพูดว่า 'ปล่อยให้อึดติดผ่านพ้นไป'

แต่จวนฮ่องที่มีความดีความชอบเรื่องปกป้องฮ่องเต้เช่นกัน ฮ่องเต้กลับไม่ได้แสดงออกใดๆ

หลายๆ คนไม่รู้วาคืนนั้นเซวียฉือก็อยู่ด้วย

"ไม่พูดถึงจะดีกว่า สิ่งนี้โดดเด่นเกินไป การซ่อนตัวจากสายตาของผู้คนถึงจะเป็นสิ่งที่ปลอดภัยที่สุด" เซวียเหมยปลอมโยนพีใหญ่

เดิมเซวียฉือไม่คิดอะไร จนกระทั่งยามนี้เขาถึงได้รู้สึกวาคำพูดของเซวียเหมยฟังดูไม่เลว ฮ่องเต้จึงใจปกป้องเขา

ถึงอย่างนั้นฐานะของเซวียเหมยก็ได้ถูกเปิดโปงต่อหน้าธารกำนัลนางยังไม่ทันเตรียมการให้ดี

เวลานี้ทุกคนในเมืองหลวงของแคว้นจู้ต่างรู้วาน้องสาวบุญธรรมของจวนจวนฮ่องแม่นางไปผู้นั้นก็คือเจียงหยางจวินจู้ที่มีชื่อเสียง

"ข้ารู้จักแม่นางไป!" กานอิงชิวตื่นตื่นมาก "ข้ายังเชิญนางมาเป็นแขกที่เรือนด้วย ที่แท่นางก็คือเจียงหยางจวินจู้!"

"ข้าเองก็เคยพบนาง"

"นางหน้าตาตงงามมาก เห็นได้ชัดว่าชาวลือไม่น่าเชื่อถือ"

"แม่นางไปเองก็เคยมาเป็นแขกที่จวนพวกเรา สมแล้วที่เป็นเจียงหยางจวินจู้ นางไม่เสียมารยาทต่อผู้อื่นเลย"

"เจียงหยางจวินจู้มีน้ำใจไม่ธรรมดา ความคิดเฉียบแหลม น้ำหอมที่แคว้นจู้ของพวกเราขายก็เป็นนางที่ทำขึ้น นอกจากพวกเราแล้วที่อื่นล้วนไม่มี"

ทุกคนได้ฟังก็กระจ่างแจ้งขึ้นมา

ยามนั้นน้ำหอมได้รับความนิยมและถูกคนแย่งชิงกันอีกครั้ง แต่น้ำเสียขายที่นับแต่อดีตจนถึงยามนี้น้ำหอมก็ยังคงเป็นของขายดีมาก คนรอซื้อต่อไปถึงอีกสองเดือนแล้ว จึงไม่มีสินค้าให้แย่งชิงกัน

พวกเขายังพูดถึงตำราพันอักษรด้วย

"ตำราพันอักษรไม่ใช่สิ่งที่ข้าเขียนขึ้นเอง แต่เป็นสิ่งที่ข้าเคยได้ยินมา ยามนั้นบอกให้ฝ่าบาททรงทราบแล้ว ฝ่าบาทคงนึกสนุกขึ้นมาถึงได้เขียนนามผู้แต่งเป็นข้า" เซวียเหมยอธิบายเช่นนั้น

ทุกคนยังเอาตำราพันอักษรมาผูกติดไว้กับนาง

หากเซวียเหมยรู้ว่าอาเม้งไม่น่าเชื่อถือเช่นนั้น ย็นกรานจะมอบตำรานี้ให้อ่องเต้ให้ได้ นางจะไม่สอนตำรานี้ให้แก่อาเม้ง

ยามนี้นางยังอธิบายไม่ชัดเจน

สิ่งเหล่านี้เป็นแค่หนึ่งในภาพลักษณ์ที่โดดเด่นของนาง แต่เชิงหยางจวินจู่เป็นที่สะดุดตาเพียงพอแล้ว นางมีชื่อเสียงไปทั่วใต้หล้า ภาพลักษณ์ที่โดดเด่นนี้ไม่อาจเพิ่มความเจิดจ้าของนางได้

ความสามารถอย่าง 'ฟื้นคืนชีวิตจากความตาย' หรือ 'เปิดอกผ่าท้อง' เป็นต้นทุนในการทำให้นางเป็นที่รู้จักอยู่แล้ว

พอพูดถึงเชิงหยางจวินจู่ ยามนี้ทุกคนล้วนมีคำว่า 'งดงามมาก' แทบจะพูดถึงเซวียเหมยเหมือนเทพเซียนแล้ว

เซวียฉือกั๋งวลเล็กน้อย

"เจ้าไม่มีอะไรยากแก้ตัวแล้วหรือ" เซวียฉือเอ่ยถาม

เซวียเหมยพลันฉีกยิ้ม "ไม่มี ข้ารู้สึกดีมาก เดิมพวกเขาก็พูดความจริงอยู่แล้ว"

เซวียจื่อ "..."

มีคนไปที่สกุลเฉย ถามพวกเขาว่าตอนที่รักษาคุณหนูสิบในตอนแรก เหตุใดถึงเชิญเซวียเหมยมาได้

สกุลเฉยกล่าวว่ายามนั้นผู้อื่นแนะนำมา ไม่ใช่เพราะพวกเขารู้ฐานะของเซวียเหมยเลยขอให้มารักษา

ไม่ว่าอย่างไรเซวียเหมยก็กลายเป็นที่สนใจของทุกคนอีกครั้ง ราษฎรแคว้นจู่ชอบนางมาก

ท่ามกลางความคึกคักองค์หญิงสิบเจ็ดก็มาถึง นางนำของขวัญมามากมาย

นางเอ่ยกับเซวียเหมยว่า "พี่หญิง พี่หญิงสิบสี่ของข้าไม่ได้มีเจตนาเช่นนั้น นางแค่ชอบเอาชนะไปหน่อย อย่าถือโทษโกรธนางเลย"

ชอบเอาชนะที่ได้กัน องค์หญิงสิบสี่เป็นคนอันธพาลโดยกำเนิด
องค์หญิงสิบสี่ตายไปแล้ว เซวียเหมยยอมไม่ถือโทษ

"หม่อมฉันเข้าใจแล้วเพคะ องค์หญิงโปรดระงับความโศกเศร้าด้วย"
เซวียเหมยเอ่ย

องค์หญิงสิบเจ็ดไม่ได้โศกเศร้า นางไม่ค่อยสนิทกับองค์หญิงสิบสี่สักเท่าใด เนื่องจากทั้งสองไม่ได้เกิดจากมารดาคนเดียวกัน

ดอกไม้ในวังผลิบานหรือร่วงโรยเป็นสิ่งที่ธรรมดามาก

ทางฝั่งเต๋อเฟยเองก็ส่งของขวัญมาขอบคุณเซวียเหมยที่รักษาฮองเต๋อจนหายดี และถือโอกาสปลุกปลอบใจเซวียเหมย

ถึงอย่างไรยามนั้นที่องค์ชายหกปีบให้ฮองเต๋อสะบัดลังก์ เซวียเหมยก็อยู่ในวังพอดี กระทั่งองค์ชายหกยังคิดจะกำจัดหมากอย่างนางด้วย

องค์ชายสี่จึงใจไปตำหนักเต๋อเฟย เอ่ยกับเต๋อเฟยอย่างนี้มนวลว่า "เสด็จแม่ หากลูกไปขู่ขอเจิงหยางจวินจู่จะทำให้เกิดความกลัวหรือไม่"

เต๋อเฟยพลันตกตะลึงทันทีแล้วเอ่ยทันใดว่า "ไม่ได้ เจิงหยางจวินจู่หาใช่สตรีธรรมดา แม้ว่าเจ้าจะเป็นองค์ชายผู้สูงศักดิ์ก็ไม่มีวาสนาที่จะมีความสุขร่วมกับนางได้"

หากองค์ชายสี่ไปขอมันจริงๆ นั่นอาจจะเป็นการไม่เจียมตัวเสียมากกว่า

"แต่ลูกไม่เคยพบสตรีที่ดังามเช่นนางมาก่อน ทั้งยังเป็นสตรีที่มีความสามารถด้วย" น้ำเสียงองค์ชายสี่แผ่วไว้ด้วยความเจ็บปวดหลายส่วน

เต๋อเฟยเองก็นึกถึงตำราพันอักษรขึ้นมา รวมทั้งความสามารถด้านการรักษาของเซวียเหมย ก่อนจะถอนหายใจออกมาเบาๆ

หากอยากหาสตรีที่ดียิ่งกว่าเซวียเหมยให้พบก็คงยากเหมือนขึ้นไปบนท้องฟ้า

"ลูกเอ๋ย เจ้าลืมเรื่องหนึ่งไป เจิงหยางจวินจู่คือคนแคว้นเหลียง" เต๋อเฟยเอ่ย

องค์ชายสี่ตกตะลึง "เสด็จแม่ ท่านสงสัยว่าเจิงหยางจวินจู่เป็นสายลับหรือไม่"

เต๋อเฟยถูกการย้อนถามของบุตรชายทำให้หัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก

"หากนางเป็นสายลับ เสด็จพ่อของเจ้าคงส่งคนไปจับนางตั้งนานแล้ว ความหมายของแม่คือเจิงหยางจวินจู่เป็นคนของแคว้นเหลียงถึงอย่างไรนางก็ต้องกลับแคว้นเหลียง" เต๋อเฟยเอ่ย

ยามนั้นองค์ชายสีพยับเศร้าสลด

เขานั่งอยู่ตรงนั้นพลางถอนหายใจออกมา หัวใจเหมือนมีพายุฝน
กระหน่ำจนเปียกปอน

ในเวลาเดียวกันจวนองค์ชายใหญ่ก็ได้ส่งเทียบเชิญให้เซวียเหมย
และเซวียฉือ ขวนไปกินอาหารที่จวนองค์ชายใหญ่ พอเซวียเหมยเห็น
เทียบเชิญก็เอ่ยด้วยรอยยิ้ม "พี่ใหญ่ งานเลี้ยงที่หงเหมิน*"

เซวียฉือ "..."

นางแค่ล้อเล่น เพียงแต่งานนี้ต้องขบคิดอย่างระมัดระวัง งานเลี้ยง
ขององค์ชายใหญ่ไม่ได้มีเจตนาร้าย เพราะสถานการณ์ในยามนี้ของเขา
ไม่ได้รับอนุญาตให้มีเจตนาร้ายกับมิตรที่เหลือน้อยไม่มากของตน

งานเลี้ยงจวนองค์ชายใหญ่มีอาหารมากมาย ยามนี้เพิ่งเดือนแปด
บนโต๊ะก็มีเนื้อกว้างย่างอบอ่อนวางอยู่

อาหารอันโอชะวางเต็มโต๊ะ ปลากุ้งสดใหม่หลากหลายสีล้น

คนที่นั่งอยู่ด้วยคือองค์ชายใหญ่และเจิงหลันชิง

เจิงหลันชิงรินสุราให้เซวียเหมยด้วยตนเอง รวากับพี่สาวคนโต
ผู้อ่อนโยน พร้อมทั้งเอ่ยถามนางว่า "ยามนี้เปิดเผยฐานะแล้ว เจ้าเป็นกังวล
หรือไม่"

ถึงอย่างไรเสียเจ้าก็เป็นชาวเหลียง

เซวียเหมยยิ้มตอบ "พอข้าเข้ามาในแคว้นฉู่ ฝ่าบาทก็ทรงรู้ฐานะ

* งานเลี้ยงที่หงเหมิน หมายถึงงานเลี้ยงที่จัดขึ้นอย่างไม่ประสงค์ มีที่มาจากงานเลี้ยงที่ฝ่ายเซียงอวี่
(อุปัชฌาย์ หรือพ่ออุปถัมภ์) จัดขึ้นในค่ายทหารที่หงเหมิน หมายถึงจะลงพลรบไปล้างแค้น ทว่าสุดท้ายพลรบ
หนีรอดไปได้

ของข้าแล้ว หากอยากระวังป้องกันข้าก็คงไม่ให้ข้ากระโดดไปมาอยู่รอบๆ
ตั้งนาน คุณหนูเจิง เจ้าเปลืองสมองคิดมากแทนข้าแล้ว"

เจิงหันชิง "..."

องค์ชายใหญ่มองเจิงหันชิงแวบหนึ่ง คราวนี้เขาไม่ได้ช่วยเจิงหันชิง
ไกล่เกลี่ย

ความใจดำของเซวียเหมยปรากฏขึ้นตามทีต่างๆ

"ครั้งนี้ที่องค์ชายใหญ่เชิญหม่อมฉันและพี่ชายของหม่อมฉันมา
มีเรื่องอะไรหรือเพคะ" เซวียเหมยเอ่ยอย่างตรงไปตรงมา

องค์ชายใหญ่ชอบที่นางตรงไปตรงมาเช่นนี้เป็นอย่างมาก จะได้
ไม่ต้องพูดพล่ามให้ยืดยาว

"เป็นเรื่องในอดีต" องค์ชายใหญ่เอ่ย "จวินจู้รักษาฝ่าบาทให้หาย
ได้ยืนยันว่าฝ่าบาทจะพระราชทานรางวัลใหญ่ให้จวินจู้ หากฝ่าบาทตรัส
ถามถึง หวังว่าจวินจู้จะพูดถึงข้าดีๆ สักหน่อย"

"ท่านโปรดวางใจ" เซวียเหมยเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจังอย่างที่ไม่เคย
เป็นมาก่อน "ท่านและพี่ใหญ่ของหม่อมฉันมีสายเลือดเดียวกัน ต่อให้
ต้องออกแรงเพื่อพี่ชายของหม่อมฉัน หม่อมฉันก็จะทำเพคะ"

องค์ชายใหญ่กล่าว "เช่นนั้นย่อมดีมาก"

"ท่านอยากได้ของขวัญล้ำค่าจากหม่อมฉันมาตลอดมิใช่หรือ"
เซวียเหมยเอ่ยด้วยรอยยิ้ม "หม่อมฉันมีของขวัญชิ้นใหญ่มากมายให้ท่าน
ท่านเลือกสักอย่างเถิดเพคะ"

เซวียฉือมองนางทันที

691

บุบงลำไจแล้ว

เซวียเหมยเอ่ยถามองค์ชายใหญ่ตรงๆ "ท่านอยากได้ของขวัญอะไร หรือเพคะ"

นางมีฝีมือมากมาย เรื่องที่นางทำที่แคว้นเหลียงพวกเขาต่างรู้ดี
ดังนั้นพอได้ยินคำถามว่า 'ท่านอยากได้ของขวัญอะไร' องค์ชายใหญ่
ถึงได้ตกตะลึง เขามองไปทางเจิ้งหลันซิงโดยไม่รู้ตัว บางที่เขาอาจจะ
คุ้นเคยกับการให้เจิ้งหลันซิงเป็นคนตัดสินใจเรื่องใหญ่ๆ แทนตน

เซวียเหมยยกสุราขึ้นจิบอย่างไม่เชื่องำและไม่รีบร้อน

สุราทำให้ปากของนางชุ่มชื้น เดิมริมฝีปากของนางก็แดงเข้มกว่า
ผู้อื่นอยู่เสมอ ยามนี้ยิ่งเผยสีแดงสดออกมาราวกับปีศาจที่เพ่งกิน
โลหิตมนุษย์เข้าไป

เช่นนี้คำพูดและการกระทำของนางจึงยิ่งดูมีเจตนาไม่ดี แต่
องค์ชายใหญ่และเจิ้งหลันซิงไม่ได้สนใจในจุดนี้

เซวียฉือส่งสายตาให้นาง

เซวียเหมยมองเขากลับอย่างเปิดเผย พร้อมส่งยิ้มน้อยๆ ให้เขา

รอยยิ้มสุขุมของนางนี้ทำให้เซวียฉือเข้าใจว่าทุกอย่างอยู่ในการ

ควบคุมของนาง

เซวียฉือพลันรู้สึกกว้างใจขึ้น

ชั่วพริบตานี้เขารู้สึกผ่อนคลายอย่างมาก เพียงรอชมละครก็พอ
เซวียเหมยไม่มีทางพ่ายแพ้ อย่างน้อยก็ไม่พ่ายแพ้ให้เจิ้งหลันซิง นี่คือ
ความเชื่อมั่นของเซวียฉือ

องค์ชายใหญ่และเจิ้งหลันซิงไม่ได้เอ่ยปากทั้งคู่แค่ส่งสายตาให้กัน
ก็เข้าใจความหมายของอีกฝ่าย พวกเขาสองคนมีสัญญาต่อกัน

องค์ชายใหญ่มีสีหน้าสงบ สายตามั่นคงและอ่อนโยนแฝงไว้ด้วย
ความมีคุณธรรมหลายส่วน "จวินจู้ก็รู้ว่าในแคว้นฉู่ไม่มีเกลือกสมุท
เกลือกทะเลสาบก็ขาดแคลน ราษฎรได้รับความเดือดร้อนเพราะเกลือก
จวินจู้ เจ้ารู้วิธีสกัดเกลือกบก หากใจกว้างก็สามารถบอกได้ ช่วยขจัด
ความทุกข์ยากของราษฎรแคว้นฉู่ข้าและราษฎรแคว้นฉู่ย่อมต้องขอบคุณ
ในความกรุณาของจวินจู้ยิ่งนัก"

เซวียเหมยวางสุราลง รอยยิ้มดูลึกซึ้งยิ่งนัก แต่พอมองดีๆ นาง
ก็ดูปกติแค่ไผ่คนงามขับให้น้ำตานางดูเย้ายวนเกินไป ดึงดูดสายตาคน

"หม่อมฉันไม่ได้มีความทะเยอทะยาน ไม่สนอำนาจหรือความรุ่งโรจน์
ของราษฎร หม่อมฉันเป็นแค่สตรีธรรมดาๆ ร่อนเร่พเนจรไม่มีที่อยู่ หาก
แลกกับการที่องค์ชายใหญ่คุ้มครองพวกเราสองพี่น้อง หม่อมฉันยอมทุ่มเท
อย่างเต็มที่เพคะ" เซวียเหมยเอ่ย

เซวียฉือ "..."

เหตุใดถึงต้องพูดให้พวกเราสองพี่น้องดูน่าสงสารรัตนใจปานนี้ หากไม่รู้เรื่องราวสายสนกลใน เซวียฉือก็แทบจะน้ำตาไหลพราก อยู่แล้ว

สีหน้าขององค์ชายใหญ่และเจิ้งหลันซิงเองก็ยากจะอธิบาย แต่เพื่อเกลี้ยแล้วทุกคนย่อมอดใจไม่พูดคำที่ไม่น่าฟังได้

เซวียเหมยให้องค์ชายใหญ่หยิบกระดาดและพุ่กันมา นางจะเขียนวิธีการสกัดเกลือบกให้แก่เขา

ยามนี้้องค์ชายใหญ่จึงเผยท่าที่ถ่อมตนอันสุภาพอ่อนโยนอย่างที้องค์ชายพึงมีออกมา "ไม่รีบร้อน กินก่อนเถิด"

"เขียนเสร็จแล้วค่อยกินก็ได้พะคะ เช่นนี้ท่านจะมีความสุข พวกเราก็มีความสุขเช่นกันพะคะ" เซวียเหมยเอ่ย

องค์ชายใหญ่ "..."

เจิ้งหลันซิงเอ่ยด้วยรอยยิ้ม "ในเมื่อเป็นเช่นนั้นก็พึงแผนของจิ้งจู้เกิดใครก็ได้เอากระดาดกับพุ่กันมา"

กระดาดและพุ่กันถูกยกเข้ามา

เซวียเหมยไม่ได้สร้างปัญหาใดๆ เลย นางเขียนวิธีสกัดเกลือบกออกมาอย่างจริงจังมาก จากนั้นจึงส่งให้เจิ้งหลันซิงกับองค์ชายใหญ่

เจิ้งหลันซิงหยิบไปดู

นางรู้วิธีการสกัดเกลือบกเล็กน้อย ดังนั้นพออ่านจบก็พบว่าคนของนางขาดทักษะแค่สองอย่าง หากยืนหยัดจะตามหาต่อไป บางทีอีกครั้งปีก็คงทำเกลือบกสะอาดได้แล้ว

ถึงกระนั้นก็ยังต้องบอกว่าเซวียเหมยร้ายกาจ

หรือกล่าวได้ว่าคนที่สอนนางมีฝีมือร้ายกาจ

วิชาแพทย์อาจเป็นสิ่งที่นางฝึกฝนเอง แต่การสกัดเกลือและแช่
หนังสือเป็นความรู้ที่ไม่เคยมีมาก่อน ไม่อาจเป็นสิ่งที่นางคิดขึ้นเองได้

หากไม่ใช่เพราะนางเคยพบชนชั้นสูง และชนชั้นสูงนั้นได้บอกความลับ
ของใต้หล้าแก่นาง ก็ต้องเป็นเพราะนางได้คัมภีร์ล้ำค่ามาเล่มหนึ่ง และ
มีบันทึกอย่างละเอียดในคัมภีร์เล่มนั้นแน่

ดังนั้นจึงหลั่นชิงจึงไม่ได้จินตนาการ

ถึงอย่างไรจินตนาการก็สู้ไม่ได้

นางอ่านจบแล้วถึงส่งให้องค์ชายใหญ่

องค์ชายใหญ่มีแววตาอ่อนโยนอยู่หลายส่วน รวมทั้งไม่อาจปกปิด
ความไม่พอใจได้

จินตนาการและจินตนาการเห็นแล้วก็รู้สึกขบขัน

องค์ชายใหญ่เองก็อ่านจบแล้ว ทว่าเขาไม่ได้เตรียมความรู้ด้านนี้มา
จึงมองข้อดีข้อเสียไม่ออก แค่นี้ถึงผลประโยชน์มหาศาลจากการสกัดเกลือ
ตลอดจนการเกิดทุนจากฮองเต้และเหล่าขุนนาง เขาก็อดที่จะมีความสุข
ไม่ได้

แผนการของเขาคือการสร้างโรงเกลือขนาดใหญ่ ไม่เพียงเอาโรงเกลือ
ให้ราชสำนัก ยังทำให้ตระกูลใหญ่อื่นๆ ได้รับส่วนแบ่งด้วย

ในระยะเวลาสั้นๆ ฮองเต้ก็มีความสุข ตระกูลใหญ่อื่นๆ ก็
สนับสนุนเขา

ในเวลาเดียวกันเขาก็จะทำให้เสด็จพ่อและเหล่าขุนนางรู้ว่า...เขา
มีเงินหยางจวินจู่คอยช่วยเหลือ

เงินหยางจวินจู่เป็นคนสำคัญ เรื่องราวของนางกระจายไปทั่วแคว้น
นางยืนอยู่ข้างองค์ชายใหญ่ได้ก็หมายความว่าองค์ชายใหญ่เป็นผู้มี

ความสามารถ

ฮ้องเต้และขุนนางล้วนต้องมองการเลือกของเซวียเหมย

เจิงหลันซิงเองก็เป็นคนมีความสามารถมาก แต่น่าเสียดายที่นางไม่มีชื่อเสียงเหมือนอย่างเซวียเหมย มีเรื่องมากมายที่ทำได้ นี่คือจุดที่นางเทียบกับเซวียเหมยไม่ได้

"จวันจู๋ ขำขอคารวะเจ้าหนึ่งจอก" องค์ชายใหญ่ยกจอกสุราขึ้นแล้วชนกับจอกสุราของเซวียเหมย

เซวียเหมยรับการคารวะ

หลังกรอกสุราสามจอกลงท้องเซวียเหมยก็นึกถึงแผนสารแต่งตั้งของตน รู้สึกว่าควรรีบทำเรื่องนี้ดีกว่า

เรื่องนี้ให้หองหลวงเป็นคนจัดการ เซวียเหมยครุ่นคิด

ใช่แล้ว นางยังไปพบพี่น้องสกุลหนูได้

พี่น้องคุณั้นฉลาดมาก เมื่อถูกเซวียเหมยใช้ประโยชน์ นางไม่เพียงจะทำให้พวกเขากลายเป็นผู้ช่วย แต่ยังส่งพวกเขาไปทำเรื่องอื่นได้ด้วย

องค์ชายใหญ่ยังเปิดเผยความในใจอยู่ตรงนั้น ด้วยอยาก 'ซื้อตรง' กับเซวียเหมย ทว่านางกลับเหม่อลอยไปแล้ว

อาหารมื้อนี้ทั้งแขกและเจ้าภาพต่างมีความสุข

ก่อนจากไปเซวียเหมยก็เอ่ยกับองค์ชายใหญ่ว่า "ช่วงนี้วีรชาแพทย์ของหม่อมฉันก้าวหน้าขึ้นเล็กน้อย โรคยากซับซ้อนก็รักษาได้ ได้ยินว่าร่างกายของชายาเอกองค์ชายใหญ่ไม่ค่อยดี ต้องพักผ่อนอยู่ตลอด ไม่สู้ส่งนางมาให้หม่อมฉันรักษาดู บางทีหม่อมฉันอาจจะรักษานางได้เพคะ"

มือที่ซ่อนอยู่ในแขนเสื้อของเจิงหลันซิงพลันกำแน่น

องค์ชายใหญ่ตกตะลึง ต่อมาก็ดีใจมาก "จริงหรือ!"

ชั่วพริบตาที่ความดีใจของเขาเป็นความจริง แต่เขาก็นึกถึง
เชิงหลังซึ่งขึ้นมาได้

ไม่ว่าเชิงหลังจะคิดอย่างไร เขาควรจะรักษาอาการป่วยของ
ชายาเอก ก่อนหน้านี้รู้สึกจะทำอะไรไม่ได้ ยามนี้มีหมอเทวดาอยู่
ข้างกาย และยังไปกว่านั้นหมอเทวดายังเป็นฝ่ายเอ่ยปากเอง เหตุใด
เขาจะไม่ลองดูเล่า

"หม่อมฉันแค่อยากถวายของหวานให้ท่าน ให้ท่านเข้าใจถึงความ
บริสุทธิ์ใจของหม่อมฉัน จะสำเร็จหรือไม่ก็ยังไม่รู้หรอก" เซวียเหมยเอ่ย

ยามนี้เชิงหลังเอ่ยปากแล้ว "ใช่แล้วเพคะองค์ชาย น่าจะส่ง
ชายาเอกไปให้นางเดิมหม่อมฉันก็อยากบอก แต่กลัวว่าจะรบกวนจิ้งจอก
ทำให้จิ้งจอกคิดว่าพวกเราได้คืบจะเอาศอกเพคะ"

"ไม่เป็นไร รักษาโรคเป็นงานหลักของข้าอยู่แล้ว" เซวียเหมยเอ่ย

เซวียเหมยและเซวียฉีกกล่าวลา

องค์ชายใหญ่และเชิงหลังยืนอยู่ตรงประตู ต่างฝ่ายต่างมีความคิด
ของตนเอง

ชั่วพริบตาที่เชิงหลังยอมรับว่าเซวียเหมยยุ่งสำเร็จแล้ว

คนผู้หนึ่งไม่จำเป็นต้องเจ้าแผนการนัก ขอแค่ฝีมือของคนผู้นั้น
ร้ายกาจก็บดขยี้ทุกคนให้ละเอียดยุติได้แล้ว เมื่อเผชิญกับความแข็งแกร่ง
ที่แท้จริง แผนการทั้งหมดก็ไร้ประโยชน์

ก็เหมือนกับเซวียเหมย นางอยากทำให้เชิงหลังไม่สบายใจ
อย่างเห็นได้ชัด แต่นางก็เกียจคร้านเกินกว่าจะมีส่วนร่วมในการสมรู้ร่วมคิด

เซวียเหมยแค่ต้องรักษาชายาเอกขององค์ชายใหญ่ให้หาย เชิงหลังซึ่ง
อยู่ข้างกายองค์ชายใหญ่จะสู้ได้หรือ

วิชาแพทย์ที่ยอดเยี่ยมเช่นนี้เป็นต้นทุนที่ไม่มีวันสิ้นสุดของเซวียเหมย
เซวียเหมย...เจิ้งหลันซิงมองเงาแผ่นหลังที่จากไปของอีกฝ่าย นาง
คิดถึงกลอุบายสังหารสุดท้ายแล้ว

บางทีนางควรจะใช้ของหวานต่อกรกับเซวียเหมย

เซวียเหมยเอ่ยถึงอาการป่วยของชายาเอกองค์ชายใหญ่ก็เป็นการ
จิกหน้าเจิ้งหลันซิงแล้ว เจิ้งหลันซิงจะทนไหวได้อย่างไร

นางยังมีอีกวิธีหนึ่ง บางทีอาจจะเอาชนะเซวียเหมยได้

ถึงอย่างไรเสียมนุษย์ก็ไม่ได้สมบูรณ์ไปเสียทุกด้าน

ครบอย่าง

692

มีเงินก้อนนี้ในใจถึงกับ?

ตั้งแต่กลับมาจากจวนองค์ชายใหญ่ เซวี่ยจื่อก็เฝ้ายามมาตลอดทาง
เซวี่ยเหมยเข้าใจสาเหตุจึงเอ่ยถามเขา "พี่ใหญ่เป็นห่วงข้าหรือ"
เป็นห่วงว่าข้าจะเลี้ยงเสียให้ภัย* สិនะ

คำพูดวันนี้ของเซวี่ยเหมยมีเพียงสองเป้าหมาย เป้าหมายแรก
คือทำให้องค์ชายใหญ่เป็นหนอญู เลี้ยงให้เติบโตใหญ่เพื่อเอาไว้ใช้งาน
เป้าหมายที่สองคือยูแยง นางให้ผลประโยชน์กับองค์ชายใหญ่ ยูแยง
องค์ชายใหญ่และเงินหลั้นซึ่งให้เกิดความแตกแยก

ผลสุดท้ายอาจจะบีบให้เงินหลั้นซึ่งเป็นดังสุนัขจวนตรอก ทุกคน
ต้องสู้กันจนตายตกไปด้วยกัน

เซวี่ยจื่อเป็นห่วงผลลัพธ์เช่นนั้น

"เหมยเออร์" เฝ้ายไปชั่วครู่ ในที่สุดเซวี่ยจื่อก็เอ่ยปาก เสี่ยงเขา

* เลี้ยงเสียให้ภัย หมายถึงตามใจศัตรูหรือคนเลว ทั้งปัญหาไว้เบื้องหลัง ในที่สุดก็ส่งผลร้ายต่อตัวเอง

แหบพว้าเล็กน้อย ไม่รู้เป็นเพราะดื่มสุรามาหรือไม่ เขาดูเหมือนคนที่
สติยังไม่แจ่มชัดนัก เอยกับนางอย่างสับสนเล็กน้อย "เจ้ารู้หรือไม่ว่า
เจิงหลั่นซึ่งผู้นี้เป็นคนทะเลาะทะยานมาก"

"เป็นคนทะเลาะทะยานแล้วอย่างไร" เซวียเหมยเอ่ยถาม

เซวียฉืออธิบาย "เป็นคนทะเลาะทะยาน ยึดมั่นในปณิธาน
ความมุ่งมั่นนี้จะผลักดันให้นางทำได้ทุกอย่าง"

เซวียเหมยพลันตกตะลึง

นางไม่เคยคิดถึงปัญหาในจุดนี้มาก่อน

"เจ้าเข้าใจความหมายของข้าหรือไม่" เซวียฉือเอ่ยถามนาง "หาก
คนผู้หนึ่งไปถึงขั้นนั้น นางอาจจะทำร้ายผู้อื่นได้"

เซวียเหมยถึงได้เข้าใจ นางยิ้มเอ่ยว่า "พี่ใหญ่ ท่านเป็นห่วงว่าข้า
จะบีบให้เจิงหลั่นซึ่งเสียสติจริงๆ หรือ นางไม่ได้อ่อนแอถึงเพียงนั้นหรอก"

เซวียฉือกลับไม่มีท่าทีล้อเล่น เขายักหน้าอย่างจริงจังมาก "เจ้ามี
ความสามารถ"

ยามนั้นเซวียเหมยไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไร

พี่ใหญ่ไม่รู้เรื่องที่นางมีห้วงมิติ

ยามที่พบกับอันตรายถึงชีวิต หรือยามที่เจิงหลั่นซึ่งอยากกลับ
บ้านเก่าไปพร้อมกับเซวียเหมย เซวียเหมยจะทำอย่างไร นี่จึงเป็นปัญหา
ที่พี่ใหญ่กังวลที่สุด

เซวียเหมยไม่รู้จะปลอบใจเขาอย่างไร

เรื่องห้วงมิตินางไม่อาจบอกพี่ใหญ่ได้ นี่เป็นความลับของนาง
ความลับระหว่างนางและเซียวจิ้งเจิง

ความจริงแล้วพอมิห้วงมิติเซวียเหมยก็มั่นใจมาก รู้ว่าเจิงหลั่นซึ่ง

ไม่อาจทำร้ายนางได้จริงๆ

"ข้าอยากไปจากแคว้นฉู่แล้ว" เซวียฉือพลันเอ่ยขึ้น

เซวียเหมยจงใจ "หืม? ไปที่ใดเจ้าคะ"

เซวียฉือกลับเงยบ หลังจากผ่านไปชั่วครู่ถึงได้เอ่ยว่า "ข้าไม่ยอม
ให้เจ้าก่อความวุ่นวายเพราะข้า" เขาเอ่ยจบก็ซ่อนสายตามองเซวียเหมย
แวตามีความอาลัยอาวรณ์อย่างรุนแรง คำพูดที่พูดออกมากลับหนักแน่น
มาก "เหมยเออร์ ไม่อย่างนั้นเจ้าก็ไปเถิด กลับแคว้นเหลียงไป เจ้ากับ
เจิ้งหลันซิงไม่มีความแค้นเคืองต่อกันไม่จำเป็นต้องเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับนาง
จนตาย"

เซวียเหมยเข้าใจว่าพี่ใหญ่คิดเผื่อนาง

นางไม่ได้โต้แย้งพี่ใหญ่ เพียงพยักหน้า "พี่ใหญ่ หากมีวันที่ข้าทำให้
เจิ้งหลันซิงเสียสติจริงๆ หรือว่าข้ารู้ดีกว่าบีบนางจนเกือบจะเสียสติไปแล้ว
ข้าก็จะจากไปก่อน ท่านวางใจได้ ข้าจะปกป้องตนเองให้ดี"

เซวียฉือยิ้มอย่างวางใจ "เช่นนั้นก็ดี"

ไม่รู้เพราะเหตุใดเซวียเหมยถึงรู้สึกว่ารอยยิ้มนี้ของเขาช่างดู
เศร้าสร้อยนัก

งานเลี้ยงงมหินจบลง จวนขององค์ชายใหญ่ก็ยุ่งวุ่นวาย เจียงเซวีย
ส่งทุกคนที่มีประโยชน์ออกไป ด้านหนึ่งคือหาแหล่งเกลือขนาดใหญ่
ด้านหนึ่งคือเริ่มชักจูงตระกูลผู้มีอำนาจให้เข้าร่วมกับเรื่องนี้

ฮ่องเต้เองก็ได้ยินข่าวอยู่บ้าง

สำหรับแคว้นแล้วเกลือและเหล็กถือเป็นทรัพยากรด้านยุทธศาสตร์
หากทำได้มากก็ย่อมดีต่อแคว้น ฮ่องเต้จึงยินดีที่จะเห็นความสำเร็จ

องค์ชายใหญ่เองก็รายงานเรื่องนี้ต่อฮ่องเต้
เขาไม่ได้พูดถึงวิธีลับของเซวียเหมย
ฮ่องเต้มองเขาอย่างมีเลศนัยแวบหนึ่ง ไม่ได้เปิดโปงออกมา เพียงแค่
เอ่ยว่า "หากเจ้าอยากทำจริงๆ ข้าก็ปลื้มใจมาก"

องค์ชายใหญ่ถอยออกไปจากห้องทรงพระอักษร
ครั้นย้อนนึกถึงน้ำเสียงและแววตาของฮ่องเต้ เขาก็ใจเต้นตึกตัก
แต่เขารู้ว่าขอแค่ตนเองผลิตเกล็ดออกมาได้ ข้อสงสัยทุกอย่างก็จะหายไป
เขาจะเป็นองค์ชายที่ได้รับความสำคัญที่สุด
องค์ชายใหญ่เดินออกจากวังหลวงอย่างรวดเร็วไปทำงานของเขา
เขาจะต้องทำให้สำเร็จให้ได้

เจิ้งหลันซิงเองก็กำลังยุ่ง แม้กระทั่งในความยุ่งนั้นก็ยังไปพบ
พระธรรมอาจารย์หมีเงินที่วัดชู่เว่ย

ยามที่ผู้อื่นยุ่งสุดๆ เซวียเหมยก็ลืมเรื่ององค์ชายใหญ่ไป
นางไปที่ร้านยาของเมืองหลวงเพื่อตามหาพี่น้องสกุลหู
คิดไม่ถึงว่าพี่น้องสกุลหูก็กำลังตามหานางไปทั่วเช่นกัน
พอเห็นนาง พี่น้องสกุลหูก็ตื่นเต้นดีใจมาก "คุณหนู ท่านมาแล้ว
พวกเราไม่กล้าไปหาท่านที่จวนจงฮ่องเต้ ได้แต่รอท่านอยู่ที่นี่"

เซวียเหมยมองไปทางพวกเขา เดว่าพี่น้องสกุลหูคงซ่อนซานซีเอาไว้
ไม่ยอมให้นาง ไม่น่าพวกเขาอาจเข้าใจความลับของซานซีแล้วด้วยซ้ำ

แต่พวกเขาจะมีความสามารถนี้หรือ พุดอีกอย่างก็คือเบื้องหลัง
เด็กสองคนนี้มีชนชั้นสูงคนใดอยู่

เซวียเหมยกลอกตา สีหน้าเรียบเฉย "เหตุใดพวกเจ้าถึงตามหาข้า

ช่วงนี้ข้าไม่ต้องการให้คนเข้าไปในภูเขา"

"ไม่ใช่ๆ คุณหนู พวกเราแค่อยากให้คุณหนูลองดูว่านี่เป็นสมุนไพรชนิดเดียวกับครั้งที่แล้วหรือไม่" เอ่ยจบพี่น้องสกุลหนูก็หยิบสมุนไพรที่เหมือนกับซานซีมากออกมาจากตะกร้าที่หลัง

เซวียเหมยโคลงศีรษะ "ไม่ใช่อันนี้"

เบื่องหน้านางแสวงทำเป็นไม่รับรู้ว่พี่น้องสกุลหนูอยากผูกมิตรด้วยทว่าในใจกลับระรื่น

พี่น้องสกุลหนูดูเหมือนจะไม่ท้อใจเช่นกัน

พวกเขาสองคนประจบเอาใจเซวียเหมยเป็นอย่างมาก ชมว่านางเป็นแขกผู้สูงศักดิ์ของจวนจวงอ๋อง ฐานะสูงส่ง และบอกว่าอนาคตจะเชิญนางมากินอาหาร ซึ่งเป็นการประจบเอาใจอย่างที่สุด

เจตนาที่เด็กสองคนนี้เอาใจเซวียเหมยนั้นเห็นได้ชัดมาก ไม่มีแผนการสูงส่งเลยสักนิด

เซวียเหมยก็อยากรับเด็กสองคนนี้ไว้อยู่พอดี เห็นพวกเขาเป็นฝ่ายเข้าหาก่อน จึงมีความสุขมากๆ

ช่วงนี้นางอยากทำสารแต่งกลิ่น ฤดูกาลนี้เหมาะที่จะทำวัตถุดิบสารแต่งกลิ่นอย่างดอกหอมหมื่นลี้ที่สุด

เซวียเหมยเอ่ยกับพวกเขาสองคน "พวกเจ้าสองคนรู้หรือไม่ว่าเมืองหลวงมีดอกหอมหมื่นลี้ที่ดีที่สุดอยู่ที่ใด"

พี่น้องสกุลหนูรีบบอกว่ารู้ทันที

เซวียเหมยเอ่ย "เช่นนั้นก็ดี พวกเจ้าไปช่วยข้าเก็บมาหน่อย"

พี่น้องสกุลหนูตกตะลึง "คุณหนู ดอกหอมหมื่นลี้สดๆ นั้นมีอยู่ทุกที่ เหตุใดต้องให้พวกเราไปเก็บมาด้วย"

"ข้าอยากได้ออกหอมหมื่นลี้ป่า" เซวียเหมยเอ่ย "ของที่ซื้อมาไม่ค่อยดี ไปเก็บมาจากป่าแถวๆ นี้เถิด พวกเจ้าเต็มใจหรือไม่"

พี่น้องสกุลหลูหลังเลเล็กน้อยแล้วพยักหน้า

เซวียเหมยหยิบตัวเงินขึ้นมาใบหนึ่ง เป็นตัวเงินหนึ่งร้อยตำลึง นางเอ่ยว่า "ข้าอยากได้ออกหอมหมื่นลี้ป่าสองร้อยชั่ง พวกเจ้าไปเก็บมา หรือไม่ก็จ้างคนอื่นไปเก็บมาก็ได้ ต้องการดอกหอมหมื่นลี้ที่มีกลิ่นแรง จะเป็นสีใดก็ได้"

พี่น้องสกุลหลูเห็นเงินก็ตาเป็นประกาย พยักหน้าตอบรับ

หาคนมาง่ายจะตายไม่ใช่หรือ

ในละแวกนี้มีทั้งบุรุษว่างงานและเด็กหนุ่มมากมาย ให้เงินพวกเขา ลักสองสามอึแปะ พวกเขาทำงานทั้งวันแล้ว

ทั้งคู่ไปจัดการเรื่องนี้อย่างดีใจมาก

ก่อนออกเดินทางพวกเขายังไปที่บ้านของชายชราแล้วบอกเรื่องนี้ กับอีกฝ่าย

ท่านผู้เฒ่าได้ยินแล้วสีหน้าก็ไม่เปลี่ยนแปลง เพียงแค่แววตา เปล่งประกายเล็กน้อย ก่อนเอ่ยเสียงเรียบ "นางรู้เรื่องที่พวกเจ้าขโมย ชานซีแล้ว"

พี่น้องสกุลหลู "..."

พวกเขาสองคนทำอะไรไม่ถูก เอ่ยถามท่านผู้เฒ่าว่าจะทำอย่างไรดี

ชายชรากล่าวน้ำเสียงราบเรียบ "พวกเจ้าสองคนไม่มีอำนาจอะไร เป็นแค่สองอันธพาลข้างถนน นางเป็นแขกผู้สูงศักดิ์ของจวนอ๋อง หาก อยากจะสังหารพวกเจ้าแค่พูดคำเดียวก็ได้แล้ว ไม่คิดแผนการร้ายกับ พวกเจ้าหรอก บางทีอาจมีเรื่องดีๆ เกิดขึ้นแล้วจริงๆ พวกเจ้าไปได้แล้ว"

พี่น้องสกุลหนูได้ฟังก็ดีใจ

ทั้งสองคนคารวะท่านผู้เฒ่าแล้วก็เอาแต่ยุ่งอยู่กับเรื่องนี้

หลังจากที่เซวียเหมยกลับมา ก็บอกหงหลวนว่า "ข้าอยากหาบุรุษสักคน
มาช่วยเจ้า ยามนี้ยังไม่มีใครเหมาะสม ปกติแล้วเจ้าคบค้ากับเด็กรับใช้
มากมาย เจ้าคิดว่าผู้ใดเหมาะสม"

หงหลวนพล้นหน้าบิตเขียวเล็กน้อย

ขออย่า

神医她千娇百媚 12
Shen Yi Ta Qian Jiao Bai Mei 12

เสน่ห์รักหมอเทวดาหญิง 12
หมิงเย่า เขียน
จินอันเหวิน, ไป่ไมลี่ แปล

จำนวน 468 หน้า
ราคา 449 บาท

Published originally under the title of 神医她千娇百媚 Shen Yi Ta Qian Jiao Bai Mei
Copyright © 明药 Ming Yao
Licensed edition rights under license granted by Infinity and Instant Publisher,
Licensed edition copyright © 2025 Jamsai Publishing Ltd.
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 885-930-51-2015-7

ภาพประกอบ 槿木 (Jin Mu)

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

แคว้นภูเกิดเหตุแย่งชิงบลสังกัซัน

ทำให้อริชัยแหยมต้องเปิดเพยตัวว่าตนเองคือฉิงหยางจวินจุฟู่โด่งดัง

ทำการรักษาอ่องเจินบลกลับมาแข็งแรงดังเดิม

ทำราบพวกพระโอรสพระธิดาที่มีความคิดไม่ซื่อถึงหลาย

นางที่อยู่ในแคว้นจูประหนึ่งปลาได้น้ำ

อ่องเต้ถึงให้ความสำคัญ แต่งตั้งนางเป็นฉิงหยางโจว ท่านโจวหญิงคนแรกแห่งแคว้น!

ทว่าเมื่อนี้จะดีเพียงใดกลับมีไร้จุดหมายปลายทางของนาง

ความฝันของนางคือการได้แต่งงานกับเซียวจิ้งสิงในสักวัน

และก่อนวันนั้นจะมาถึง นางต้องช่วยพี่ใหญ่นางให้บ่ที่หยัดยืนอันมั่นคงในแคว้นจูนี้เสียก่อน!

JAMSAI CUSTOMER CARE

ดูแลท่านด้วยใจ

โทร. 02 840 4888

www.jamsai.com